

Arrest

nr. 69 028 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 november 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 december 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 februari 2007 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 16 mei 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 14 november 2008 werd deze weigeringsbeslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rvv 14 november 2008, nr. 18 690). Hiertegen stelde verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State dat bij beschikking van 13 januari 2009 niet toelaatbaar werd verklaard (RvS 13 januari 2009, nr. 3 815(c)).

1.6. Op 9 november 2010 diende verzoeker, die verklaart België sinds het indienen van zijn eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 1 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 2 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig vanuit Bammat-yurt, Dagestan. U verliet in november 2006 Dagestan omwille van problemen die op 30 augustus 2005 waren begonnen. Die dag vierde u de geboorte van een kind van een vriend, toen er een explosie plaatsvond. U werd die dag samen met vrienden gearresteerd en vastgehouden. Op 15 september 2005 werd u vrijgekocht door uw ouders. U werd in oktober 2005 opnieuw opgepakt en vastgehouden. Uw ouders kochten u opnieuw vrij. Na uw vrijlating verbleef bij uw nicht in Z.(...) tot begin maart 2006. U vertrok naar Karlan-yurt waar u bleef uw vertrek uit Dagestan. U verliet Dagestan op 13 november 2006 en u kwam in België toe op 30 november 2006 waar u die dag voor de eerste maal asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties. Uw eerste asielaanvraag werd bij het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de hoedanigheid van vluchteling op 16 mei 2008 omwille van verschillende tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen. De combinatie en de veelheid van deze tegenstrijdigheden maakten dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 6 juni 2008 uw beroep. Ook het beroep dat u indiende bij de Raad van State op 17 december 2008 werd verworpen op 13 januari 2009. Op 9 november 2010 vroeg u voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u niet terugkeerde naar uw land van herkomst sinds uw vorige asielaanvraag en dat u blijft bij de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor deze asielaanvraag verwees u naar de komst van uw vader en moeder naar België. Uw vader en moeder werden lastig gevallen door de Dagestaanse autoriteiten omdat ze wilden weten waar u verblijfplaats was. U gaf aan dat uw vader werd gemarteld. Tevens legde u twee protocols van huiszoekingen voor die u via de fax had ontvangen op 5 november 2010 van U.(...), de vriend van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde verklaringen als uw eerste asielaanvraag. Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat, omwille van een veelheid aan tegenstrijdige en ongeloofwaardige elementen u op 16 mei 2008 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling ontving. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 14 november 2008 deze beslissing. En ook uw beroep bij de Raad van State werd verworpen op 13 januari 2009. Als nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag verwees u naar de komst van uw vader en moeder naar België. Uw vader en moeder werden lastig gevallen door de Dagestaanse autoriteiten omdat ze wilden weten waar uw verblijfplaats was. U gaf aan dat uw vader werd gemarteld. Tevens legde u twee protocols van huiszoekingen voor die u via de fax had ontvangen op 5 november 2010 van U.(...), de vriend van uw vader. Wat betreft de twee protocols van huiszoekingen die u voorlegde moet vastgesteld worden dat u onaannemelijk weinig weet over deze documenten of over de huiszoekingen waarop deze protocols betrekking hebben. U vermeldde dat u op 3 november 2010 U.(...) had gebeld om te vragen hoe de toestand bij u thuis was. U.(...) had niets tegen u gezegd behalve dat hij een fax ging doorsturen en dat een terugkeer uitgesloten was (CGVS man 05/07/2011 p. 11). Op 5 november 2010 kreeg u een fax van U.(...), de vriend van uw vader, met de twee protocols van huiszoekingen. U weet betreffende deze protocols niet hoe U.(...) aan deze documenten is gekomen, noch weet u wanneer U.(...) deze documenten had ontvangen of wie hem deze documenten had gegeven. Evenmin bent u op de hoogte van wie de documenten oorspronkelijk had ontvangen of wanneer en in welke omstandigheden deze protocols werden uitgereikt. Bovendien weet u niet hoe de documenten werden afgeleverd en op welke plaats ze werden afgeleverd (CGVS man 05/07/2011 p. 8, 9, 12). Gezien deze twee protocols gaan over huiszoekingen die hebben plaatsgevonden in de woning van uw vader en gezien u met deze twee protocols wil aantonen dat u nog steeds wordt gezocht, is het onaannemelijk dat u totaal onwetend bent

over deze twee documenten. Zeker gezien u verklaarde deze documenten reeds sinds 5 november 2010 in uw bezit te hebben en u dus 8 maanden de tijd had om deze documenten grondig te bekijken of navraag hierover te doen. Zeker gezien uw vader en uw moeder sinds november 2010 en februari 2011 in België zijn aangekomen en u hen over deze documenten en huiszoekingen vragen had kunnen stellen. U gaf weliswaar aan dat u in mei 2011 een poging had ondernomen om U.(...) te contacteren maar dat deze poging niet succesvol was en dat uw ouders u geen informatie had gegeven. Deze uitleg overtuigt niet. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat uw echtgenote bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal in tegenstelling tot wat u beweerde verklaarde dat u van U.(...) vernam dat er huiszoekingen thuis hadden plaatsgevonden en dat u aan U.(...) had gevraagd om de bewijzen van de huiszoeking naar hier door te sturen (CGVS vrouw 05/07/2011 p. 8). Door de incoherentie tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende de informatie die u vernam met betrekking tot de huiszoekingen, wordt de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ondermijnd. Verder moet betreffende de twee protocols die u voorlegt vastgesteld worden dat het faxen zijn en dat de bewijswaarde van faxen gering is en dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. U werd gewezen op het feit dat u reeds een asielpprocedure had doorlopen en u op de hoogte was dat u originele documenten in de mate van het mogelijke moest voorleggen. U werd tevens gevraagd of u naar de originele documenten had gevraagd, maar u antwoordde dat u daar niet had over na gedacht. Dat misschien de originele documenten bij uw vader zijn en dat u aan hem ging vragen waar ze zijn (CGVS man 05/07/2011 p. 8). Uw opmerking is niet afdoende gezien u reeds 8 maanden de tijd had om de originele documenten op te vragen of om bij uw vader na te gaan waar de originele documenten waren. Bijkomend bij de twee protocols van huiszoekingen die u voorlegde, vermeldde u dat uw vader zijn land van herkomst had verlaten omwille van uw problemen, dat ze hem dikwijls lastig vielen en dat hij was gemarteld (CGVS man 05/07/2011 p. 3, 4). Opgemerkt moet worden dat u onaannemelijk weinig weet over de problemen die uw vader heeft gehad in Dagestan en waarvoor uw vader naar België is gekomen. U verduidelijkte slechts dat ze u zochten en dat uw vader over u werd ondervraagd. U slaagt er niet in om enigszins aan te geven wanneer uw vader concreet problemen heeft gehad of wanneer hij concreet werd gemarteld. U kon zelfs niet eens situeren of de vragen die over u werden gesteld aan uw vader, dateren van vlak na uw vertrek in 2006 of dat het gebeurde vlak voor de vlucht van uw vader. Noch weet u wie en hoeveel keren men is langs geweest om uw vader te ondervragen over u en uw gezin. U verklaarde dat uw vader over een huiszoeking had gesproken, echter u kon evenmin aangeven wanneer deze huiszoeking had plaatsgevonden, u slaagde er zelfs niet in om het jaar te duiden waarin de huiszoeking plaatsvond (CGVS man 5/07/2011 p. 4, 5, 6). U beweerde dat u aan uw vader de vraag had gesteld hoe de toestand voor u was veranderd en of u mocht terugkeren. U gaf aan dat uw vader u niet alles vertelt en dat u omwille van de traditie en omwille van zijn gezondheidstoestand geen bijkomende vragen wilde stellen (CGVS man 05/07/2011 p. 4, 5). Uw uitleg overtuigt niet. Gezien uw vader reeds sinds november 2010, meer dan 7 maanden in België is hebt u tijd voldoende gehad om vragen over uw situatie en de feiten die uw vader heeft meegemaakt te stellen, zeker gezien het belang voor u vanwege uw tweede asielaanvraag. U verklaarde bovendien dat u er zeker van was dat u werd gezocht en dat u zou vermoord worden en dat uw ouders zijn gemarteld omwille van uw problemen. Echter u kan niet aangeven waarom de autoriteiten u na 4 jaar nadat u de Russische Federatie hebt verlaten, nog steeds zoeken (CGVS man 5/07/2011 p. 5). Opgemerkt moet worden dat u geen informatie kreeg van uw vader en dat u onvoldoende pogingen ondernam om meer informatie van uw ouders te verkrijgen (CGVS man 5/07/2011 p.4, 5, 6). Bovendien ondernam u tijdens uw verblijf in België en na de aankomst van uw ouders onvoldoende pogingen om meer informatie te bekomen over de evolutie van uw problemen (CGVS man 5/07/2011 p.3, 8, 9, 10). U legde uit dat u niemand vertrouwt en dat u niet weet aan wie u een vraag moet stellen (CGVS man 5/07/2011 p. 6). Deze uitleg overtuigt niet. Ook betreffende de reden van de komst van uw moeder naar België in februari 2011 weet u onaannemelijk weinig. U gaf aan dat uw moeder ook niet met rust werd gelaten en dat uw moeder concrete problemen heeft gekend na het vertrek van uw vader (CGVS man 5/07/2011 p. 12, 13). Ook betreffende de problemen die uw moeder voor haar vlucht naar België zou hebben ondervonden, blijft u onaannemelijk vaag. U verklaarde dat uw moeder dikwijls werd lastiggevallend, maar u kon niet preciseren hoeveel keer dit gebeurde. U vermoedde enkel dat het ongeveer 6 à 10 keer had plaatsgevonden. U slaagde er niet in om aan te geven waar concreet uw moeder werd lastig gevallen, noch of uw moeder werd opgepakt en meegenomen. U beweerde dat uw moeder werd gemarteld, maar u kon niet aangeven wat deze martelingen dan juist inhielden (CGVS man 5/07/2011 p. 12,13). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Voor de volledigheid dient er vastgesteld te worden dat de

vaststellingen die gedaan werden in het kader van uw eerste asielaanvraag overeind blijven. Met het neerleggen van twee faxen van protocols van huiszoeken en de komst van uw ouders naar België kan u de appreciatie genomen in uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De twee faxen van protocols van huiszoeken werden reeds hierboven besproken. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en deze van uw vrouw en kinderen werden reeds besproken bij uw eerste asielaanvraag. Bovendien bevatten deze documenten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Het uittreksel uit het wachtregister tenslotte bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van het “principe van de zorgvuldigheid”. Verzoeker stelt dat niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten in de Russische Federatie. Hij herneemt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat hij er niet mee akkoord kan gaan. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot zijn vervolgingsvrees dan wel het reëel risico dat hij loopt in het kader van de subsidiaire bescherming. Volgens hem bevestigt de commissaris-generaal zelf dat er nog steeds geweld plaatsvindt tussen de rebellen enerzijds en de overheden anderzijds. Verzoeker laat vervolgens gelden dat een Tsjetsjeen nog steeds onvrijwillig en toevallig in het vizier kan komen van de autoriteiten, dit zowel binnen Dagestan als binnen de Russische Federatie. Dit ontkennen zou, zo merkt hij op, een flagrante aanfluiting betekenen van de realiteit. Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat hij onvoldoende gegevens kent over de faxen die hij bekwam en over de problemen die zijn ouders hadden, werpt verzoeker op dat hij tijdens het verhoor meermaals heeft herhaald dat hij deze details niet kon geven omdat zijn vader veel te ziek was en hij aan zijn vader niet kon vragen wat er allemaal gebeurd was. Verzoeker stelt dat zijn vader met zeer ernstige medische klachten te kampen heeft en

dat hij in België werd geopereerd. Het kan hem, zo meent hij, *“dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij onvoldoende gegevens kon overbrengen naar de Commissaris-generaal”*. Bovendien, zo vervolgt hij, hebben zijn vader en moeder zelf asiel aangevraagd en kon de commissaris-generaal zelf aan hen de nodige vragen stellen over essentiële zaken die hen overkwamen. Het is, aldus verzoeker, *“immers logisch dat de verzoeker die geen feiten meemaakte uit eerste hand en omwille van de zwakke gezondheid van zijn vader, geen verdere informatie kon verstrekken”*. Verzoeker wenst daarnaast met betrekking tot het bewijs van een vervolgingsvrees of een reëel risico op te merken dat overeenkomstig de *“Guide des Procédures et Critères”* heel omzichtig te worden omgesprongen met de bewijslast die op de kandidaat-vluchteling rust. Volgens verzoeker is het immers voor velen quasi onmogelijk om bewijzen voor te leggen dat zij in hun land van nationaliteit of herkomst vervolgingsproblemen kennen dan wel problemen die een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengen. Verzoeker citeert uit de *“Guide des Procédures et Critères”* van UNHCR. Hieruit moet, aldus verzoeker, die wederom stelt dat zeer voorzichtig dient te worden omgesprongen met de bewijslast, worden besloten dat volgens UNHCR de bewijslast die op de kandidaat-vluchteling rust, niet te streng mag geïnterpreteerd worden. Verzoeker poneert vervolgens dat hij wel degelijk aantoonde dat hij een vervolgingsprobleem of een reëel risico loopt. Hij wijst dienaangaande op de faxen die hij voorlegde en waaruit, zo stelt hij, blijkt dat er nog steeds huiszoeken bij hem plaatsvonden. Tevens wijst hij op het gegeven dat zijn vader eveneens bescherming heeft aangevraagd omwille van de problemen die hij ondervond na zijn vlucht. Beide gegevens worden niet daadwerkelijk ontkend door de commissaris-generaal, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt voorts dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een reeks veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve interpretatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en toe te passen op zijn persoonlijke situatie. Verder verwijst hij naar een recente *“rapportage”* over de situatie in Dagestan. Volgens deze *“rapportage”* is het, aldus verzoeker, duidelijk dat Tsjetsjeense onderdanen niet in veiligheid zijn in Dagestan en er daadwerkelijk het risico op vervolging/schade lopen. Bijgevolg is het, zo voegt verzoeker eraan toe, *“volgens deze organisatie niet aanvaardbaar dat er onderdanen van Tsjetsjenië teruggestuurd worden naar het land van herkomst”*. Verzoeker besluit dat een vluchtelingenbescherming of subsidiaire bescherming dan ook op zijn plaats is.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel toe uit *“MO”* over *“de intifada van de Noord-Kaukasus”*.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat hij zijn huidige, tweede asielaanvraag steunt op dezelfde verklaringen als deze uit zijn eerste asielaanvraag. De eerste asielprocedure werd, zo wordt er vervolgens aan toegevoegd, afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd op 13 januari 2009 verworpen. Wat de twee protocols van huiszoeken betreft die verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag voorlegt, wordt vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk weinig weet over deze documenten en over de huiszoeken waarop de protocols betrekking hebben. In dit verband wordt ook gewezen op een incoherentie tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote betreffende informatie die verzoeker vernam met betrekking tot de huiszoeken. Er wordt ook op gewezen dat de protocols faxen zijn, dat de bewijswaarde van faxen gering is en dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Aangaande verzoekers verklaring dat zijn vader zijn land van herkomst had verlaten omwille van zijn problemen, ze zijn vader dikwijls lastig vielen en deze gemarteld werd, wordt opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk weinig weet over de problemen die zijn vader heeft gehad in Dagestan en waarvoor deze naar België is gekomen. Verder wordt gesteld dat verzoeker niet kan aangeven waarom de autoriteiten hem, vier jaar nadat hij de Russische Federatie heeft verlaten, nog steeds zoeken. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker onvoldoende pogingen

heeft ondernomen om meer informatie van zijn ouders te verkrijgen. Bovendien, zo luidt het, ondernam verzoeker tijdens zijn verblijf in België en na de aankomst van zijn ouders onvoldoende pogingen om meer informatie te bekomen over de evolutie van zijn problemen. Voorts wordt gesteld verzoeker ook onaannemelijk weet over de reden van de komst van zijn moeder naar België in februari 2011. Er wordt ook vastgesteld dat de vaststellingen die gedaan werden in het kader van zijn eerste asielaanvraag overeind blijven. Tot slot wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De Raad stelt vast dat verzoeker uitdrukkelijk aangeeft dat er nog steeds naar hem wordt gezocht omwille van de problemen die hij bij zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet (AD 2^e AA, stuk 3A, gehoorverslag verzoeker CGVS 05/07/2011, p. 3). Verzoeker baseert zich dus op dezelfde problemen. Vermits verzoekers eerste aanvraag op 14 november 2008 werd afgesloten met een beslissing van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen dewelke hij zonder succes cassatieberoep bij de Raad van State aantekende, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie punt 1.5.), waarbij zijn relaas ongeloofwaardig werd geacht, en zijn vrees in het kader van de huidige aanvraag dezelfde grondslag heeft, dient in wezen enkel te worden onderzocht of de nieuwe elementen, aangevoerd in het kader van zijn tweede asielaanvraag, aantonen dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.5. In het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn vrees nog altijd actueel is. Als nieuwe elementen verwijst hij naar de komst van zijn ouders naar België. Deze laatste zouden Dagestan zijn ontvlucht omdat ze lastig gevallen werden door de autoriteiten, die hem nog steeds zouden zoeken en die geprobeerd zouden hebben om via zijn ouders, door hen onder druk te zetten en hardhandig aan te pakken –verzoeker spreekt over martelingen-, zijn verblijfplaats te weten te komen (AD 2^e AA, stuk 3A, gehoorverslag verzoeker CGVS 05/07/2011, p. 3-13 en stuk 8B, interview verzoeker DVZ 10/12/2010, p. 2). Verzoeker legt in het kader van huidige aanvraag ook twee protocols neer van huiszoekingen die in de woning van zijn vader zouden hebben plaatsgevonden (AD 2^e AA, stuk 12, Documenten, nrs. 1 en 2).

2.6. Van een asielzoeker kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker een zeer gebrekkige kennis heeft over de nieuwe elementen die hij in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag aanbrengt. Zo blijkt hij totaal onwetend zijn omtrent de twee protocols van huiszoekingen die hij voorlegt, nochtans essentiële stukken in het kader van zijn asielaanvraag, gelet op het feit deze documenten volgens hem aantonen dat hij nog steeds gezocht wordt. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker toe dat hij niets wist over de neergelegde documenten (AD 2^e AA, stuk 3A, gehoorverslag verzoeker CGVS 05/07/2011, p. 12). Verder weet hij onaannemelijk weinig over de problemen die zijn vader en moeder in Dagestan hebben gekend, die hen op de vlucht hebben doen slaan en die hun oorsprong, zo beweert verzoeker, volledig zouden vinden in de problemen die hijzelf er eerder kende en hem noodzaakten er te vluchten. Verzoeker kan ook niet concreet aangeven waarom de autoriteiten hem, vier jaar na zijn vertrek uit de Russische Federatie, nog steeds zoeken (AD 2^e AA, stuk 3A, gehoorverslag verzoeker CGVS 05/07/2011, p. 6). Verzoeker onderneemt thans in zijn verzoekschrift niet de minste poging om deze pertinente vaststellingen aangaande zijn gebrekkige kennis inzake de essentie van zijn relaas te weerleggen. Integendeel, hij merkt zeer algemeen op dat commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij onvoldoende gegevens kent over de faxen die hij bekwam en over de problemen die zijn ouders hadden, zonder zijn kritiek te staven, en wijst erop tijdens zijn gehoor reeds te hebben aangegeven dat hij niet alle “*details*”, zoals hij het zelf omschrijft, kan geven, aangezien zijn vader veel te ziek was en hij aan hem niet kan vragen wat er in het verleden allemaal gebeurd is. Verzoekers betoog aangaande de ziekte van zijn vader, die met ernstige medische klachten te kampen zou hebben en in België een operatie zou hebben ondergaan, rechtvaardigt noch verklaart geenszins zijn gebrekkige kennis ter zake.

Immers, het feit dat zijn vader hem omwille van zijn gezondheidstoestand niet kan of wil inlichten omtrent de problemen uit het verleden, belet verzoeker niet om op een andere wijze informatie te bekomen omtrent zijn persoonlijke vervolgingsproblemen. Verzoeker had in de eerste plaats zijn moeder kunnen bevragen omtrent de problemen die zij en zijn vader gekend hebben naar aanleiding van de problemen waarvan hijzelf in Dagestan het slachtoffer zou zijn geweest. Verzoeker liet na om zijn moeder te bevragen en gaf hiervoor volgende verklaring: *“Hoe kan ik een vraag stellen aan mijn moeder, hoe hebben ze u gemarteld? Haar woorden zijn voor mij wonden”* (AD 2^e AA, stuk 3A, gehoorverslag verzoeker CGVS 05/07/2011, p. 13). Deze poëtische ontboezeming rechtvaardigt allerminst verzoekers verzuim. Van verzoeker kon in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich bij zijn moeder zou informeren omtrent de problemen die zijn ouders in Dagestan hebben gekend, nu deze volledig gelinkt zijn aan de problemen die verzoeker zelf eerder zou hebben ondervonden en gelet op zijn bewering dat zijn vader er om fysieke redenen niet over willen of kunnen praten. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij via een andere weg informatie heeft proberen te bekomen omtrent de problemen van zijn ouders of de actuele stand van zijn eigen problemen. Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal zelf zijn ouders, nu deze zelf asiel hebben aangevraagd, de nodige vragen had kunnen stellen omtrent essentiële zaken die hen overkwamen, wijst de Raad erop dat in asielzaken de bewijslast op de asielzoeker rust, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift overigens zelf aangeeft. Het afwentelen van de bewijslast op zijn ouders vormt geen verschoning voor de onwetend van verzoeker omtrent de protocols van huiszoekingen die hij heeft neergelegd. Deze onwetendheid ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van zijn ingeroepen vervolgingsproblemen. Deze vaststelling volstaat om hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.7. Verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot een reeks veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover hij beschikt, kan niet worden gevolgd. Immers, uit het administratief dossier, inzonderheid de bestreden beslissing, blijkt zeer duidelijk dat de commissaris-generaal zijn beslissing mede gesteund heeft op en gekaderd heeft in de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd. Zo wordt in de bestreden beslissing onder meer overwogen dat *“wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.(...) Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie”* (Bestreden beslissing, p. 3). Verzoekers grief mist aldus feitelijke grondslag. Verzoeker preciseert niet van welke ‘veronderstellingen’ de commissaris-generaal uitgaat en verheldert niet binnen welke objectieve informatie deze ‘veronderstellingen’ gekaderd hadden moeten worden.

2.8. Waar verzoeker naar een recente *“rapportage over de situatie in Dagestan”* verwijst en hierbij vermeldt dat het duidelijk is dat Tsjetsjeense onderdanen niet in veiligheid zijn in Dagestan en er daadwerkelijk het risico op vervolging/schade lopen (Verzoekschrift, nr. 5.6.), doelt verzoeker op het artikel dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad stelt vast dat in het betreffende document nergens wordt gesproken over de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan. In het bewuste artikel, dat een interview bevat met Kaukasus-expert R.G. en waarin kort wordt ingegaan op de algemene instabiele situatie in de Noordelijke Kaukasus, wordt de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan niet besproken. Verzoekers betoog mist dus elke grondslag. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Dagestan eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds langs niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echt resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense origine (AD 2^e AA, stuk 13, Landeninformatie, *Subject Related Briefing – “Russische Federatie, Dagestan”, “Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011”* 31/01/2011). In weerwil van verzoekers beweringen volstaat het loutere feit dat men van Tsjetsjeense origine is, niet om een risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken, waardoor de commissaris-generaal terecht besluit dat de dossiers op grond van individuele merites dienen te worden beoordeeld.

2.9. Gelet op het feit dat de nieuwe gegevens die door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag werden aangebracht het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op

het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Dagestan in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen. In de door hem aan zijn verzoekschrift toegevoegde "*rapportage*" wordt slechts zeer algemeen de instabiele situatie in de Noord-Kaukasus besproken. De situatie in Dagestan wordt er niet concreet in toegelicht waardoor er geenszins uit kan besloten worden dat er aldaar actueel een situatie van willekeurig geweld bestaat.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN